

360.

On se décrie beaucoup plus auprès de nous par les moindres infidélités qu'on nous fait, que par les plus grandes qu'on fait aux autres. (ÉD. 4.)

361.

La jalousie naît toujours avec l'amour, mais elle ne meurt pas toujours avec lui. (ÉD. 4.)

362.

La plupart des femmes ne pleurent pas tant la mort de leurs amants pour les avoir aimés, que pour paraître plus dignes d'être aimées. (ÉD. 4.)

363.

Les violences qu'on nous fait nous font souvent moins de peine que celles que nous faisons à nous-mêmes. (ÉD. 4.)

364.

On sait assez qu'il ne faut guère parler de sa femme, mais on ne sait pas assez qu'on devrait encore moins parler de soi. (ÉD. 4.)

365.

Il y a de bonnes qualités qui dégénèrent en défauts quand elles sont naturelles, et d'autres qui ne sont jamais parfaites quand elles sont acquises: il faut, par exemple, que la raison nous fasse ménagers de notre bien et de notre confiance; et il faut, au contraire, que la nature nous donne la bonté et la valeur. (ÉD. 4.)

366.

Quelque défiance que nous ayons de la sincérité de ceux qui nous parlent, nous croyons toujours qu'ils nous disent plus vrai qu'aux autres. (ÉD. 4.)

367.

Il y a peu d'honnêtes femmes qui ne soient lasses de leur métier. (ÉD. 4.)

368.

La plupart des honnêtes femmes sont des trésors cachés, qui ne sont en sûreté que parce qu'on ne les cherche pas. (ÉD. 4.)

360.

Πολύ περισσότερο δυσφημίζεται κανένας στη συνείδησή μας με τις παραμικρότερες απιστίες που κάνει σ' εμάς, παρά με τις πιο μεγάλες που κάνει στους άλλους.

361.

Η ζήλια γεννιέται πάντα μαζί με τον έρωτα, μα δεν πεθαίνει πάντα μαζί του.

362.

Οι περισσότερες γυναίκες δεν κλαίνε τόσο τον θάνατο των ερωμένων τους, επειδή τους είχαν αγαπήσει, όσο για να φανούν πιο άξιες ν' αγαπηθούν. (232)

363.

Η βία που ασκούν επάνω μας οι άλλοι μάς στενοχωρεί συχνά λιγότερο από κείνην που ασκούμε εμείς οι ίδιοι στον εαυτό μας. (369)

364.

Το ξέρουμε αρκετά πως δεν πρέπει να μιλούμε για τη γυναίκα μας, δεν το ξέρουμε όμως αρκετά πως θα έπρεπε ακόμα λιγότερο να μιλούμε για τον εαυτό μας.

365.

Υπάρχουν προτερήματα που εκφυλίζονται σ' ελαττώματα όταν είναι έμφυτα, κι άλλα πάλι που ποτέ δεν είναι τέλεια, όταν είναι επίκτητα. Λόγου χάρη, το λογικό είναι που πρέπει να μας κάνει φειδωλούς στο βιός και την εμπιστοσύνη μας, κι απεναντίας είναι η φύση που πρέπει να μας δώσει την καλωσύνη και την αντρεία. (138, 139, 313, 314)

366.

Όσο κι αν δυσπιστούμε στην ειλικρίνεια εκείνων που μας μιλούν, νομίζουμε πάντα πως περισσότερο λένε την αλήθεια σ' εμάς, παρά στους άλλους.

367.

Λίγες είναι οι τίμιες γυναίκες που δεν έχουν βαρεθεί το επάγγελμά τους.

368.

Οι περισσότερες τίμιες γυναίκες είναι θησαυροί κρυμμένοι, που βρίσκονται σε ασφάλεια μόνο και μόνο γιατί δεν τους αναζητεί κανένας. (552)

369.

Les violences qu'on se fait pour s'empêcher d'aimer sont souvent plus cruelles que les rigueurs de ce qu'on aime. (ÉD. 4.)

370.

Il n'y a guère de poltrons qui connaissent toujours toute leur peur. (ÉD. 4.)

371.

C'est presque toujours la faute de celui qui aime de ne pas connaître quand on cesse de l'aimer. (ÉD. 4.)

372.

La plupart des jeunes gens croient être naturels, lorsqu'ils ne sont que mal polis et grossiers. (ÉD. 5.)

373.

Il y a de certaines larmes qui nous trompent souvent nous-mêmes, après avoir trompé les autres. (ÉD. 4.)

374.

Si on croit aimer sa maîtresse pour l'amour d'elle on est bien trompé. (ÉD. 4.)

375.

Les esprits médiocres condamnent d'ordinaire tout ce qui passe leur portée. (ÉD. 5.)

376.

L'envie est détruite par la véritable amitié, et la coquetterie par le véritable amour. (ÉD. 4.)

377.

Le plus grand défaut de la pénétration n'est pas de n'aller point jusqu'au but, c'est de le passer. (ÉD. 4.)

378.

On donne des conseils, mais on n'inspire point de conduite. (ÉD. 4.)

379.

Quand notre mérite baisse, notre goût baisse aussi. (ÉD. 4.)

369.

Η βία που ασκούμε πάνω στον εαυτό μας για να μην αγαπήσουμε είναι συχνά πιο ανήλεη από τις σκληρότητες του προσώπου που αγαπούμε.

(363)

370.

Δεν υπάρχουν φοβιτσαρηδες που να ξέρουν πάντα ως πού φτάνει ο φόβος τους.

(215, 470)

371.

Σχεδόν πάντα φταίει όποιος αγαπά, αν δεν το πάρει είδηση πώς έπαψαν να τον αγαπούν.

(335, 336, 348, 553, 557)

372.

Οι περισσότεροι νέοι νομίζουν πως δείχνονται φυσικοί, ενώ δεν είναι παρά άξεστοι και πρόστυχοι.

(134, 431, 495)

373.

Υπάρχουν δάκρυα που, αφού ξεγελάσουν τούς άλλους, ξεγελούν συχνά κι εμάς τους ίδιους.

(232, 233, 355, 619)

374.

Όποιος νομίζει πως αγαπά τη μαιτρέσα του για την αγάπη της είναι πολύ γελασμένος.

(48, 259, 262, 324, 500, 501, 563)

375.

Τα μέτρια πνεύματα καταδικάζουν συνήθως το καθετί που τα ξεπερνά.

(265, 337, 357, 623)

376.

Ο φθόνος γιατρεύεται από την αληθινή φιλία, κι η φιλαρέσκεια από την αληθινή αγάπη.

(328, 334, 349)

377.

Το μεγαλύτερο ελάττωμα της οξυδέρκειας δεν είναι πως δεν φτάνει τον σκοπό της, παρά πως τον ξεπερνά.

(161, 244)

378.

Δίνει κανείς συμβουλές, συμπεριφορά δεν εμπνέει.

379.

Όταν η αξία μας ξεπέφτει, ξεπέφτει και το γούστο μας.

(283)

(291)

380.

La fortune fait paraître nos vertus et nos vices, comme la lumière fait paraître les objets. (ÉD. 4.)

381.

La violence qu'on se fait pour demeurer fidèle à ce qu'on aime ne vaut guère mieux qu'une infidélité. (ÉD. 4.)

382.

Nos actions sont comme les bouts-rimés, que chacun fait rapporter à ce qu'il lui plaît. (ÉD. 4.)

383.

L'envie de parler de nous, et de faire voir nos défauts du côté que nous voulons bien les montrer, fait une grande partie de notre sincérité. (ÉD. 4.)

384.

On ne devrait s'étonner que de pouvoir encore s'étonner. (ÉD. 4.)

385.

On est presque également difficile à contenter quand on a beaucoup d'amour, et quand on n'en a plus guère. (ÉD. 4.)

386.

Il n'y a point de gens qui aient plus souvent tort que ceux qui ne peuvent souffrir d'en avoir. (ÉD. 4.)

387.

Un sot n'a pas assez d'étoffe pour être bon. (ÉD. 4.)

388.

Si la vanité ne renverse pas entièrement les vertus, du moins elle les ébranle toutes. (ÉD. 4.)

389.

Ce qui nous rend la vanité des autres insupportable, c'est qu'elle blesse la nôtre. (ÉD. 4.)

390.

On renonce plus aisément à son intérêt qu'à son goût. (ÉD. 4.)

380.

Η τύχη κάνει να φανούν οι αρετές κι οι κακίες μας, όπως το φως κάνει να φανούν τα αντικείμενα.

(1, 53, 57, 58, 153, 165, 323, 345, 401, 473, 631)

381.

Η βία που ασκούμε στον εαυτό μας για να μείνουμε πιστοί σε ό,τι αγαπούμε δεν αξίζει διόλου περισσότερο από μια απιστία.

(331)

382.

Οι πράξεις μας είναι σαν τις ακροστιχίδες³⁵, που ο καθένας τις συμπληρώνει όπως του αρέσει.

(58)

383.

Η επιθυμία να μιλούμε για τον εαυτό μας και να φανερόνουμε τα ελαττώματά μας από την πλευρά που δεχόμαστε να τα δείξουμε αποτελεί μεγάλο μέρος της ειλικρίνειάς μας.

(138, 184, 327, 554)

384.

Δεν θα έπρεπε να παραξενευόμαστε παρά μονάχα για τό ότι μπορούμε ακόμα να παραξενευόμαστε.

385.

Είναι σχεδόν εξίσου δύσκολο να μείνουμε ικανοποιημένοι όταν είμαστε πολύ ερωτημένοι, κι όταν δεν είμαστε πια καθόλου.

(320, 545)

386.

Δεν υπάρχουν άνθρωποι που να έχουν συχνότερα άδικο από κείνους που δεν ανέχονται να έχουν άδικο.

387.

Ένας ανόητος δεν έχει αρκετή στόφα για να είναι καλός.

(237, 479, 481)

388.

Αν η ματαιοδοξία δεν αναποδογυρίζει εντελώς τις αρετές, πάντως τις κλονίζει όλες.

(200, 443)

389.

Εκείνο που κάνει ανυπόφορη για μας τη ματαιοδοξία τών άλλων, είναι πως πληγώνει τη δική μας.

390.

Ευκολότερα θυσιάζουμε το συμφέρον παρά τα γούστα μας.

(13, 45, 252, 467)

391.

La fortune ne paraît jamais si aveugle qu'à ceux à qui elle ne fait pas de bien. (ÉD. 4.)

392.

Il faut gouverner la fortune comme la santé : en jouir quand elle est bonne, prendre patience quand elle est mauvaise, et ne faire jamais de grands remèdes sans un extrême besoin. (ÉD. 4.)

393.

L'air bourgeois se perd quelquefois à l'armée, mais il ne se perd jamais à la cour. (ÉD. 4.)

394.

On peut être plus fin qu'un autre, mais non pas plus fin que tous les autres. (ÉD. 4.)

395.

On est quelquefois moins malheureux d'être trompé de ce qu'on aime, que d'en être détrompé (ÉD. 4.)

396.

On garde longtemps son premier amant, quand on n'en prend point de second. (ÉD. 4.)

397.

Nous n'avons pas le courage de dire, en général, que nous n'avons point de défauts, et que nos ennemis n'ont point de bonnes qualités ; mais, en détail, nous ne sommes pas trop éloignés de le croire. (ÉD. 4.)

398.

De tous nos défauts, celui dont nous demeurons le plus aisément d'accord, c'est de la paresse : nous nous persuadons qu'elle tient à toutes les vertus paisibles, et que, sans détruire entièrement les autres, elle en suspend seulement les fonctions. (ÉD. 4.)

391.

Η τύχη φαίνεται τυφλή προπάντων σε όσους δεν ευνοεί.

392.

Πρέπει να κυβερνούμε την τύχη μας όπως και την υγεία μας: να τη χαιρόμαστε όσο είναι καλή, να κάνουμε υπομονή όταν είναι κακή, και να μη φτιάνουμε ποτέ μεγάλα γιατρικά αν δεν υπάρχει υπέρτατη ανάγκη.

(288)

393.

Το μικροαστικό⁸⁶ ύφος χάνεται κάποτε στον στρατό, δεν χάνεται όμως ποτέ στο παλάτι.

394.

Μπορεί κανένας να είναι πιο πονηρός από έναν άλλο, όχι όμως και πιο πονηρός απ' όλους τούς άλλους.

(117, 127)

395.

Είμαστε κάποτε λιγότερο δυστυχισμένοι όταν μάς απατά το πρόσωπο που αγαπούμε, παρά όταν μάς ανοίγει τα μάτια.

(441)

396.

Οι γυναίκες κρατούν πολύν καιρό τον πρώτο τους ερωμένο, ενόσω δεν παίρνουν δεύτερο.

(73, 131, 440, 471, 499)

397.

Δεν έχουμε το κουράγιο να πούμε γενικά πως δεν έχουμε κανένα ελάττωμα και πως οι εχθροί μας δεν έχουν κανένα προτέρημα, στις λεπτομέρειες όμως δεν απέχουμε πάρα πολύ από το να το πιστεύουμε.

(31, 267, 452, 458, 483, 513)

398.

Απ' όλα μας τα ελαττώματα, εκείνο που το παραδεχόμαστε ευκολότερα είναι η τεμπελιά μας. Πείθουμε τον εαυτό μας πως χρωσιέται σε όλες τις ειρηνικές αρετές, και πως, δίχως να καταστρέφει ολότελα τις άλλες, αναστέλλει μονάχα τις λειτουργίες τους.

(266, 512, 630)

399.

Il y a une élévation qui ne dépend point de la fortune : c'est un certain air qui nous distingue et qui semble nous destiner aux grandes choses ; c'est un prix que nous nous donnons imperceptiblement à nous-mêmes ; c'est par cette qualité que nous usurpons les déférences des autres hommes, et c'est elle d'ordinaire qui nous met plus au-dessus d'eux que la naissance, les dignités, et le mérite même. (ÉD. 4.)

400.

Il y a du mérite sans élévation, mais il n'y a point d'élévation sans quelque mérite. (ÉD. 4.)

401.

L'élévation est au mérite ce que la parure est aux belles personnes. (ÉD. 4.)

402.

Ce qui se trouve le moins dans la galanterie, c'est de l'amour. (ÉD. 4.)

403.

La fortune se sert quelquefois de nos défauts pour nous élever ; et il y a des gens incommodes dont le mérite serait mal récompensé, si on ne voulait acheter leur absence. (ÉD. 4.)

404.

Il semble que la nature ait caché dans le fond de notre esprit des talents et une habileté que nous ne connaissons pas ; les passions seules ont le droit de les mettre au jour, et de nous donner quelquefois des vues plus certaines et plus achevées que l'art ne saurait faire. (ÉD. 4.)

405.

Nous arrivons tout nouveaux aux divers âges de la vie, et nous y manquons souvent d'expérience, malgré le nombre des années. (ÉD. 4.)

406.

Les coquettes se font honneur d'être jalouses de leurs amants, pour cacher qu'elles sont envieuses des autres femmes. (ÉD. 4.)

399.

Υπάρχει μια υπεροχή που δεν εξαρτιέται καθόλου από την τύχη. Είναι ένας κάποιος αέρας που μας διακρίνει και που μοιάζει να μας προορίζει για μεγάλα, είναι μια αξία που δίνουμε ανεπαίσθητα στον εαυτό μας. Μ' αυτό το προσόν είναι που υποκλέβουμε τις εκδηλώσεις τιμής τών άλλων, κι είναι αυτό που μας τοποθετεί συνήθως ψηλότερά τους, περισσότερο κι από τη γενιά, τα αξιώματα και την αξία ακόμα.

400.

Υπάρχει αξία δίχως προαγωγή⁹⁷, δεν υπάρχει όμως προαγωγή δίχως κάποια αξία.

(166, 273, 419, 455)

401.

Η προαγωγή είναι στην αξία ό,τι το στολίδι στην ομορφιά.

(153, 380)

402.

Εκείνο που υπάρχει το λιγότερο στις ερωτοδουλιές⁹⁸ είναι ο έρωτας.

(131)

403.

Για να μας ανυψώσει, η τύχη χρησιμοποιεί κάποτε τα ελαττώματά μας, κι υπάρχουν άνθρωποι ενοχλητικοί, που η αξία τους θ' αμειβόταν άσκημα, αν ο κόσμος δεν επιθυμούσε να εξαγοράσει την απουσία τους.

404.

Η τύχη μοιάζει να έχει κρύψει στο βάθος τού πνεύματος μας ταλέντα κι ικανότητα που δεν τα ξέρουμε. Μόνο τα πάθη μας έχουν το δικαίωμα να τα φανερώσουν και να μας δίνουν κάποτε απόψεις πιο σίγουρες και πιο ολοκληρωμένες από κείνες που θα μπορούσε να φτιάσει η τέχνη.

(101, 153, 154, 323, 344, 345, 470, 505, 594)

405.

Φτάνουμε στις διάφορες ηλικίες τής ζωής μας εντελώς πρωτάρηδες, και, παρά τα χρονάκια μας, μάς λείπει συχνά η πείρα τής ηλικίας μας.

(112, 207, 423, 444)

406.

Οι φιλάρεσκες ζηλεύουν τούς ερωμένους τους για να κρύψουν τον φθόνο τους για τις άλλες γυναίκες.

407.

Il s'en faut bien que ceux qui s'attrapent à nos finesses ne nous paraissent aussi ridicules que nous nous le paraissions à nous-mêmes, quand les finesses des autres nous ont attrapés. (ÉD. 4.)

408.

Le plus dangereux ridicule des vieilles personnes qui ont été aimables, c'est d'oublier qu'elles ne le sont plus. (ÉD. 4.)

409.

Nous aurions souvent honte de nos plus belles actions, si le monde voyait tous les motifs qui les produisent. (ÉD. 4.)

410.

Le plus grand effort de l'amitié n'est pas de montrer nos défauts à un ami, c'est de lui faire voir les siens. (ÉD. 4.)

411.

On n'a guère de défauts qui ne soient plus pardonnables que les moyens dont on se sert pour les cacher. (ÉD. 4.)

412.

Quelque honte que nous ayons méritée, il est presque toujours en notre pouvoir de rétablir notre réputation. (ÉD. 4.)

413.

On ne plaît pas longtemps quand on n'a qu'une sorte d'esprit. (ÉD. 5.)

414.

Les fous et les sottés gens ne voient que par leur humeur. (ÉD. 5.)

415.

L'esprit nous sert quelquefois hardiment à faire des sottises. (ÉD. 5.)

416.

La vivacité qui augmente en vieillissant ne va pas loin de la folie. (ÉD. 5.)

417.

En amour, celui qui est guéri le premier est toujours le mieux guéri. (ÉD. 5.)

Ε.Σ.Α της Κ.τ.Π
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

407.

Πολύ λιγότερο γελοίοι μάς φαίνονται εκείνοι που πιάνονται στις κατεργαριές μας, απ' όσο γελοίος μάς φαίνεται ο εαυτός μας όταν πιάστούμε στις κατεργαριές τών άλλων.

(127, 350, 394)

408.

Το πιο επικίνδυνο από τα γελοία τών ηλικιωμένων γυναικών που είχαν άλλοτε αξιέραστες, είναι πώς ξεχνούν ότι δεν είναι πια.

(418, 423, 444)

409.

Θα ντροπόμασταν συχνά για τις ωραιότερες πράξεις μας, αν ο κόσμος έβλεπε όλα τα ελατήρια που τις προκαλούν.

410.

Η μεγάλη προσπάθεια τής φιλίας δεν είναι να δείχνουμε τα ελαττώματά μας σ' έναν φίλο μας, είναι να τον κάνουμε να βλέπει τα δικά του.

411.

Δεν υπάρχουν ελαττώματά μας που να μην είναι πιο αξιοσυγχώρητα από τα μέσα που μεταχειριζόμαστε για να τα κρύψουμε.

(134, 202, 457, 641)

412.

Όσο δικαιολογημένα κι αν έχουμε ντροπιαστεί, είναι σχεδόν πάντα στο χέρι μας ν' ανακτήσουμε την υπόληψή μας.

413.

Δεν αρέσει κανένας πολύν καιρό, όταν έχει μονάχα ενός είδους πνεύμα.

414.

Οι τρελλοί κι οι ανόητοι βλέπουν μονάχα με την ψυχική τους διάθεση.

(290)

415.

Η εξυπνάδα μάς χρησιμεύει κάποτε γενναία στο να κάνουμε ανοησίες.

(340)

416.

Η ζωηράδα που μεγαλώνει όσο γερνούμε δεν απέχει πολύ από την τρέλλα.

417.

Στον έρωτα, εκείνος που γιατρευτεί πρώτος είναι πάντα κι ο καλύτερα γιατρεμένος.

418.

Les jeunes femmes qui ne veulent point paraître coquettes, et les hommes d'un âge avancé qui ne veulent pas être ridicules, ne doivent jamais parler de l'amour comme d'une chose où ils puissent avoir part. (ÉD. 5.)

419.

Nous pouvons paraître grands dans un emploi au-dessous de notre mérite; mais nous paraissions souvent petits dans un emploi plus grand que nous. (ÉD. 5.)

420.

Nous croyons souvent avoir de la constance dans les malheurs, lorsque nous n'avons que de l'abattement, et nous les souffrons sans oser les regarder, comme les poltrons se laissent tuer, de peur de se défendre. (ÉD. 5.)

421.

La confiance fournit plus à la conversation que l'esprit. (ÉD. 5.)

422.

Toutes les passions nous font faire des fautes, mais l'amour nous en fait faire de plus ridicules. (ÉD. 5.)

423.

Peu de gens savent être vieux. (ÉD. 5.)

424.

Nous nous faisons honneur des défauts opposés à ceux que nous avons: quand nous sommes faibles, nous nous vantons d'être opiniâtres. (ÉD. 5.)

425.

La pénétration a un air de deviner, qui flatte plus notre vanité que toutes les autres qualités de l'esprit. (ÉD. 5.)

426.

La grâce de la nouveauté et la longue habitude, quelque opposées qu'elles soient, nous empêchent également de sentir les défauts de nos amis. (ÉD. 5.)

418.

Οι νέες που δεν θέλουν να φαίνονται φιλάρεσκες κι οι ηλικιωμένοι που δεν θέλουν να είναι γελοίοι δεν πρέπει ποτέ να μιλούν για τον έρωτα σαν για κάτι στο οποίο μπορούν να συμμετέχουν.

(408, 423, 461)

419.

Μπορούμε να φαινόμαστε μεγάλοι σε θέση κατώτερη από την αξία μας, φαινόμαστε όμως συχνά μικροί σε θέση ανώτερή μας.

(164, 449)

420.

Νομίζουμε συχνά πως δείχνουμε καρτερία στις δυστυχίες, ενώ δεν έχουμε παρά κατάπτωση, και τις υπομένουμε δίχως να τολμούμε να τις αντικρούσουμε, σαν τους δειλούς, που αφήνουν να τους σκοτώσουν επειδή φοβούνται ν' αμυνθούν.

(21, 23, 504)

421.

Περισσότερο από την εξυπνάδα, τροφοδοτεί την κουβέντα η εμπιστοσύνη.

422.

Όλα τα πάθη μάς βάζουν να κάνουμε λάθη, μα είναι ο έρωτας που μας βάζει να κάνουμε τα πιο γελοία.

423.

Λίγοι ξέρουν να γερονούν.

(112, 207, 210, 405, 408, 418, 444)

424.

Περηφανευόμαστε πως έχουμε τα ελαττώματα τα αντίθετα από τα πραγματικά μας. Όταν είμαστε αδύνατοι καυχιόμαστε πως είμαστε πεισματάρηδες.

(327, 442, 493, 494)

425.

Η διορατικότητα έχει κάποιον αέρα μαντείας, που κολακεύει τη ματαιοδοξία μας περισσότερο απ' όλα τ' άλλα πνευματικά χαρίσματα.

(632)

426.

Η χάρη τού καινούριου κι η παλιά συνήθεια, όσο αντίθετες κι αν είναι, μας εμποδίζουν εξίσου να νοιώθουμε τα ελαττώματα των φίλων μας.

Ε.Κ.Α. της Κ.τ.Ι.
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

427.

La plupart des amis dégoûtent de l'amitié, et la plupart des dévots dégoûtent de la dévotion. (ÉD. 5.)

428.

Nous pardonnons aisément à nos amis les défauts qui ne nous regardent pas. (ÉD. 5.)

429.

Les femmes qui aiment pardonnent plus aisément les grandes indiscretions que les petites infidélités. (ÉD. 5.)

430.

Dans la vieillesse de l'amour, comme dans celle de l'âge, on vit encore pour les maux, mais on ne vit plus pour les plaisirs. (ÉD. 5.)

431.

Rien n'empêche tant d'être naturel que l'envie de le paraître. (ÉD. 5.)

432.

C'est, en quelque sorte, se donner part aux belles actions que de les louer de bon cœur. (ÉD. 5.)

433.

La plus véritable marque d'être né avec de grandes qualités, c'est d'être né sans envie. (ÉD. 5.)

434.

Quand nos amis nous ont trompés, on ne doit que de l'indifférence aux marques de leur amitié, mais on doit toujours de la sensibilité à leurs malheurs. (ÉD. 5.)

435.

La fortune et l'humeur gouvernent le monde. (ÉD. 5.)

436.

Il est plus aisé de connaître l'homme en général, que de connaître un homme en particulier. (ÉD. 5.)

427.

Οι περισσότεροι φίλοι μάς αηδιάζουν από τη φιλία, κι οι περισσότεροι ευσεβείς από την ευσέβεια.

428.

Εύκολα συγχωρούμε στους φίλους μας όσα ελαττώματά τους δεν μας αφορούν.

(88)

429.

Οι γυναίκες που αγαπούν συγχωρούν ευκολότερα τις μεγάλες ακριτομύθιες παρά τις μικρές απιστίες.

430.

Στα γερατεία τής αγάπης, όπως και στην ζωής τα γερατεία, ζούμε ακόμα για τα βάσανα, μα δεν ζούμε πια για τις απολαύσεις.

(461)

431.

Τίποτα δεν μάς εμποδίζει τόσο πολύ να είμαστε φυσικοί, όσο η επιθυμία να φαινόμαστε φυσικοί.

(107, 134, 203, 372, 411)

432.

Είναι σαν να παίρνουμε κάπως κι εμείς μέρος στις καλές πράξεις, όταν τις επαινούμε με την καρδιά μας.

433.

Το πιο αληθινό σημάδι πως κάποιος γεννήθηκε με μεγάλα προτερήματα είναι το να γεννήθηκε δίχως φθόνο.

(328, 476, 486)

434.

Όταν οι φίλοι μας μάς απατήσουν, πρέπει να μήν έχουμε τίποτα άλλο παρά αδιαφορία για τα δείγματα της φιλίας τους, τους χρωστούμε όμως πάντα συμπόνια στις δυστυχίες τους.

(83, 264, 583)

435.

Η τύχη κι η ψυχική διάθεση⁹⁹ των ανθρώπων κυβερνούν τον κόσμο.

(323)

436.

Είναι ευκολότερο να γνωρίσεις τον άνθρωπο γενικά, παρά να γνωρίσεις έναν ορισμένο άνθρωπο.

Ε. Μ. της Κ. Π. ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

437. On ne doit pas juger du mérite d'un homme par ses grandes qualités, mais par l'usage qu'il en sait faire. (ÉD. 5.)

438. Il y a une certaine reconnaissance vive, qui ne nous acquitte pas seulement des bienfaits que nous avons reçus, mais qui fait même que nos amis nous doivent, en leur payant ce que nous leur devons. (ÉD. 5.)

439. Nous ne désirerions guère de choses avec ardeur, si nous connaissions parfaitement ce que nous désirons. (ÉD. 5.)

440. Ce qui fait que la plupart des femmes sont peu touchées de l'amitié, c'est qu'elle est fade quand on a senti de l'amour. (ÉD. 5.)

441. Dans l'amitié, comme dans l'amour, on est souvent plus heureux par les choses qu'on ignore que par celles que l'on sait. (ÉD. 5.)

442. Nous essayons de nous faire honneur des défauts que nous ne voulons pas corriger. (ÉD. 5.)

443. Les passions les plus violentes nous laissent quelquefois du relâche, mais la vanité nous agite toujours. (ÉD. 5.)

444. Les vieux fous sont plus fous que les jeunes. (ÉD. 5.)

445. La faiblesse est plus opposée à la vertu que le vice. (ÉD. 5.)

446. Ce qui rend les douleurs de la honte et de la jalousie si aiguës, c'est que la vanité ne peut servir à les supporter (ÉD. 5.)

Ε.Σ.Α της Κ.τ.Π
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

437.

Δεν πρέπει να κρίνουμε την αξία ενός ανθρώπου από τα μεγάλα του χαρίσματα, παρά από τον τρόπο που ξέρει να τα χρησιμοποιεί.

(159, 343)

438.

Υπάρχει μια κάποια ευγνωμοσύνη ζωηρή, που όχι μόνο μας ξεχρεώνει από τις ευεργεσίες που λάβαμε, παρά κάνει και να μας χρωστούν ακόμα οι φίλοι μας, σαν τους πληρώνουμε ό,τι τους χρωστούμε.

(223, 298)

439.

Τίποτα δεν θα ποθούσαμε φλογερά αν γνωρίζαμε κατάβαθα αυτό που ποθούμε.

(543)

440.

Ο λόγος που η φιλία συγκινεί τόσο λίγο τις περισσότερες γυναίκες είναι πώς η φιλία είναι ανούσια για όποιον ένοιωσε έρωτα.

(73, 131, 396, 471)

441.

Στη φιλία, όπως και στον έρωτα, είμαστε συχνά πιο ευτυχισμένοι χάρη στα όσα αγνοούμε, παρά στα όσα ξέρουμε.

(395)

442.

Δοκιμάζουμε να περηφανευόμαστε για όσα ελαττώματά μας δεν θέλουμε να διορθώσουμε.

(327, 383, 424, 493, 494, 609)

443.

Και τα πιο βίαια πάθη μάς αφήνουν κάπου-κάπου ν' ανασάνουμε, η ματαιοδοξία όμως μας βασανίζει αδιάκοπα.

(388)

444.

Οι γέροι τρελλοί είναι πιο τρελλοί από τους νέους.

(112, 207, 210, 405, 408, 418, 423)

445.

Η αδυναμία εναντιώνεται στην αρετή περισσότερο κι από την κακία.

(130, 316)

446.

Εκείνο που κάνει τόσο οξείς τους πόνους τής ντροπής και της ζήλιας, είναι πως η ματαιοδοξία δεν μπορεί να μας βοηθήσει να τους υπομείνουμε.

(472)

447.

La bienséance est la moindre de toutes les lois, et la plus suivie. (ÉD. 5.)

448.

Un esprit droit a moins de peine de se soumettre aux esprits de travers que de les conduire (ÉD. 5.)

449.

Lorsque la fortune nous surprend en nous donnant une grande place, sans nous y avoir conduits par degrés, ou sans que nous nous y soyons élevés par nos espérances, il est presque impossible de s'y bien soutenir, et de paraître digne de l'occuper. (ÉD. 5.)

450.

Notre orgueil s'augmente souvent de ce que nous retranchons de nos autres défauts. (ÉD. 5.)

451.

Il n'y a point de sots si incommodes que ceux qui ont de l'esprit. (ÉD. 5.)

452.

Il n'y a point d'homme qui se croie, en chacune de ses qualités, au-dessous de l'homme du monde qu'il estime le plus. (ÉD. 5.)

453.

Dans les grandes affaires, on doit moins s'appliquer à faire naître des occasions, qu'à profiter de celles qui se présentent. (ÉD. 5.)

454.

Il n'y a guère d'occasion où l'on fit un méchant marché de renoncer au bien qu'on dit de nous, à condition de n'en dire point de mal. (ÉD. 5.)

447.

Η ευπρέπεια είναι ο πιο ασήμαντος απ' όλους τούς νόμους, κι εκείνος που τηρούμε το περισσότερο.

448.

Ένα ίσιο μυαλό δυσκολεύεται λιγότερο να υποταχθεί στα στραβοκέφαλα παρά να τα κυβερνήσει.

(318, 502)

449.

Όταν η τύχη μάς ξαφνίζει δίνοντάς μας μια μεγάλη θέση, χωρίς να μας οδηγήσει ως αυτή σκαλί - σκαλί, ή χωρίς ούτε εμείς οι ίδιοι να είχαμε ελπίσει πως θα τη φτάναμε, είναι σχεδόν αδύνατο να κρατηθούμε καλά σ' αυτήν και να φανούμε άξιοι να την κατέχουμε.

(164, 419)

450.

Συχνά η υπεροψία μας αυξάνει με ό,τι κόβουμε από τ' άλλα μας ελαττώματα.

(10, 33)

451.

Δεν υπάρχουν οχληρότεροι ανόητοι από τους ανόητους που έχουν πνεύμα.

(456, 502)

452.

Δεν υπάρχει άνθρωπος, που, παίρνοντας το κάθε του προτέρημα χωριστά, να πιστεύει πως είναι κατώτερος από τον άνθρωπο που εκτιμά το περισσότερο.

(397)

453.

Στις μεγάλες υποθέσεις δεν πρέπει τόσο να προσπαθεί κανένας να δημιουργεί τις ευκαιρίες, όσο να επωφελείται από κείνες που παρουσιάζονται.

454.

Σε καμιά περίπτωση δεν θα είταν κακή για μας η συμφωνία να παραιτηθούμε απ' όλο το καλό που λένε για μας, με τον όρο να πάψουν και να μας κακολογούν.